

A révész satuja

Tragikomédia két felvonásban

*A mélyben ott lapul a halál, de te ne félj. Fogd egyik kezedbe az órát, csippentsd két ujjad közé a felhúzóját, és finoman tekergesd. Most új idősík nyílik meg előtted, a fák kirügyeznek, a hajók versenyt siklanak a vízen, az idő mint összecsu-
kott legyező megtelítődik önnönmagával, és levegő zúdul ki belőle, a föld szellője, egy asszony árnyéka, a kenyér illata.*

Julio Cortázar: Utasítások az óra felhúzásához

•

Szereplők:

DÁVID, negyvenhét éves, kamionsofőr, amatőr festő

ANNA, a felesége, negyvenéves, sikeres festőművész

RUDOLF, orvos és műértő, Dávid barátja, Anna szeretője

KARO, furcsa lány

MARGIT, középkorú prostituált, Anna modellje

Körös-körül számos nagy méretű Anna-festmény látható.

I. FELVONÁS

1. idő

1. jelenet

DÁVID

Fuldoklik álmában, majd hatalmasat ordítva ébred, tüdeje sípolva telik meg levegővel.

DÁVID A rohadt életbe...

Zihál, köhög.

DÁVID Nem értem... Bassza meg, a rohadt életbe! A végén még álmomban fulladok meg. A rohadt kurva életbe... *(Felfelé.)* Most akarod? Most?! Oké, akkor legyen most, nekem oké! De ébren akarok lenni!... A kurva életbe...

Felkel, rágyújt.

DÁVID *(már önmagának; egyre nyugodtabb).* Semmi baj. Egy kicsit beszartál, de már elmúlt... Ébren leszek. Nem fogok aludni... *(Hirtelen jött ötlettel a Teremtőhöz.)* T'od, mit fogok most csinálni? *(Öltözni kezd, nevet.)* Valamit, amit megzabálhatsz velem együtt! Aminek semmi értelme. Rajzolni fogok.

Egy tükröt és egy rajztömböt vesz elő.

DÁVID Rajzolok. Egy szép rajzot rajzolok.

Vár, aztán lendületes vonalakkal rajzolni kezdi önarcképét, közben ütemesen mormolja monológját, mint ahogy azt általában mindannyian tesszük, ha egyedül vagyunk.

DÁVID Rajzolok valamit, rajzolok valakit... Pedig nem kell rajzolnom, nem kell... De én mégis... rajzolom... és ezzel... vége. *(Egy pillanatra abbahagyja.)* Eddig az öröklét. Vége a halhatatlanságnak... Vicc. Viccviccvicc... Halhatatlanság. Ja. Meg öröklét. Meg mittoménmi... Minek? Kinek? Hol? *(Van benne irónia.)* Ez? Itt? *Dávid festette festmény!* Odanézz! Jaj, de jó, döglesztő!... *(Ez már nem vicc.)* Ja-ja. Döglesztő. Meg kell érte halni. És hama-hama kell meghalni!... *(Tükörképnek?)* Igaz?... Ja-ja. Ez van, piktorkám... De semmi baj, nincs semmi baj. Ez a dolgok rendje. Te meg már egyébként is túl vagy a titkokon, ugye?

Már nem rajzol. A képhez beszél.

DÁVID Vagy csak gondolod? Beszari piktorkám, te csak gondolod? Te nem tudod? Csak asszed? „Tán”? Nem biztos?! Lehet, hogy nem?! Lehet, hogy semmi közöd a titkokhoz?!

Halkan belép Anna, és amíg Dávid számára észrevétlen, addig feltérképezi a helyzetet.

DÁVID Piktorkám, megmondom én neked, hogy mi vagy. Sofőr vagy. Kamionsofőr. Egy légyszar. És ez itt faszverés. A légyszarnyi farkadnak a verése. Ami neked légyszarnyi kielégülést ad. Suttyomban Istent játszol. „Rajzolsz.” Minek, komám, minek? Mondd meg nekem, kicsi barátom, minek? Mert be vagy szarva, hogy átalszod?

2. jelenet

DÁVID ÉS ANNA

ANNA Mit alszol át?

DÁVID Szia, Anna bébi. Te itt vagy? Mióta?

ANNA Most érkeztem.

DÁVID Nem hallottalak bejönni.

ANNA Ebben a percben jöttem. Halkan nyitottam be, azt hittem, hogy alszol. *(Puszit ad Dávidnak, az nem viszonozza.)*

DÁVID Nem maradtál ott?

ANNA Nem. Eszméletlen dilettáns banda. A képek rémesek. *(Lecuccol.)* Ha ott alszok, akkor még másnap is dicsérem kellett volna őket. Inkább hazahajtottam. Meg aztán berendeltem Rudolfot egy páciensével nyolcra. Azt mondta, hogy nekem való modell lehet. *(Dávid válla fölött belekukkantana a rajzba.)* De téged csak szerdára vártalak.

DÁVID *(elrakja a rajztömböt)*. Elmaradt egy fuvarom.

ANNA Passzióztál, kicsi piktorkám? Miattam ne hagyj abba, nyugodtan folytasd. Nem zavarlak, megyek, készítek valamit enni.

DÁVID Nem zavarsz. Nem csináltam semmit.

ANNA Látom... Na, muti!

DÁVID Hagyd a fenébe. Nem tudtam aludni, csak azért...

ANNA Csak egy pillanatra, naaa.

DÁVID Mondtam, hogy ne piszkáld. Fölteszek egy kávé. *(El.)*

Anna kinyitja a rajztömböt, sokáig nézi a képet. Változik.

DÁVID *(jön)*. Megnézted, mi?

ANNA *(elhajítja a tömböt)*. A fürdőszobában még mindig csöpög a csap. Téged nem zavar? Meg azt is megígérted, hogy megjavítod az asztal lábát, hogy ne billegjen.

DÁVID Nos, milyen?

ANNA *(rosszat sejtet)*. Ez...?

DÁVID Aha.

ANNA Mit érdekel az téged? Milyen! Felhajítod a padlásra a többi közé porosodni. Senki sem kíváncsi rájuk, mi a lófaszak érdekel, hogy jó-e a kép?

DÁVID Hé, nyugi, bébi.

ANNA *(nem nyugi)*. A magad kedvéért csinálod, akkor miért nyúzol engem ezzel? Inkább arra volnál képes nagy ritkán, amikor itthon vagy, hogy megjavítsd, ami elromlott!

DÁVID Jó, jó, jó, ne dühöngj, nem ér meg annyit. Tudom én, hogy milyen. Nem is érdekes. Nézzük azt a csapat.

ANNA Nem dühöngök!

DÁVID Oké. Nem vitatkozok.

ANNA Én sem. Csak nem kellett volna megnéznem a képedet. Ennyi. *(Szünet.)* De megnéztem...

DÁVID Nem kellett volna megkérdeznem a véleményedet. Bocs.

ANNA Nem is mondtam meg.

DÁVID Mit?

ANNA A véleményemet.

DÁVID A mosdó csapja csöpög?

ANNA *(magába roskad)*. Hagyd a fenébe.

DÁVID A mosdóé vagy a kádé? Most mi van? Ne javítsam meg?

ANNA Ne.

DÁVID Nem értelek.

ANNA Gyere, ülj ide mellém.

DÁVID Fogat mosnék.

ANNA Hagyd, majd később. Most ülj ide. Kérlek.

DÁVID Anna, hagymát vacsoráztam.

ANNA Nem érdekel. Na, kérlek...

DÁVID *(hezítál, aztán leül)*. Mondjad.

ANNA Emlékszel arra a képre, amit a tizennyolcadik szülinapomra adtál nekem? Arra, amit vízfestéssel festettél csomagolópapírra?

DÁVID Gondolod, hogy épp most jött el az ideje a nosztalgiának?

ANNA Emlékszel rá?

DÁVID Hát. Az is egy vicc volt.

ANNA Miért? Nekem nagyon tetszett.

DÁVID Na ja. Akkor iratkoztál be az egyetemre, én meg paszszolni akartam hozzád. Hülye balfasz bunkó voltam. De nem volt pénzem vásárolni.

ANNA Jó kis kép volt.

DÁVID Hát. El t'om képzelni. *(Indulna, de Anna visszahúzza.)*

ANNA Emlékszel, hogy mit festettél le?

DÁVID Mit tudom én! Annak már több mint húsz éve!

ANNA Engem, egy fényképről.

DÁVID Ja. Téged. *(Szünet.)* Emlékszek, hát. És miután halálra röhögted magad rajta, gondolom, körbemutogattad. Hogy nekik is szerezz egy jó napot. *(Lódul.)* Elég volt. Indul a nap. Főzök neked is kávé, vagy lefekszel aludni?

ANNA Ne menj el.

DÁVID *(ingerült)*. Mert?

ANNA Csak maradj még itt egy kicsit...

*Anna megsimogatja Dávid homlokát, de ez már sok, Dávid felkel, és kimegy befőzni a kávé. Anna makacs, megalázott mozdulatlanságban várja vissza, közben farkasszemet néz a rajztömbbel.
Dávid visszajön két gőzölgő csészével.*

DÁVID Hallgatlak.

ANNA Fogat is mostál?

DÁVID Most baszogatsz?

ANNA *(pátosszal)*. Nem, dehogy.

DÁVID Mit akartál mondani?

ANNA Nem akartam semmit sem mondani.

DÁVID Hanem mit akartál?

ANNA Semmit. Hozzád bújni. Csak egy kicsit. *(Ismét kísérletezik.)*

DÁVID Mert mi történt?

ANNA Nem történt semmi. Hosszú volt a nap...

DÁVID Ne legyél gyerek.

ANNA *(súgva simogatja)*. Ne alázz meg...

DÁVID Anna, ne!

ANNA Dávid, kérlek, próbálj lazítani...

DÁVID Kurvára laza vagyok. De ezt hagyd abba.

ANNA Miért? Próbáljuk meg, hátha most sikerül...

DÁVID Anna!... Tudod, hogy semmi értelme...

ANNA Akkor nem azért. Egymásért. Kérlek...

DÁVID *(ellép Annától)*. Mindjárt indulnom kell. *(Az órájára néz.)* És mindjárt itt lesz Rudi a modelleddel.

Csend.

ANNA Tudod, hogy szeretlek... (*Csend, csend.*) Milyen megalázó.

DÁVID (*cigaretta*). Nem tehetek róla. Nem akarlak megalázn.

ANNA Akkor mi élvezeted van benne?

DÁVID Egyszerűen nincs kedvem, Anna bébi.

ANNA Nem is próbálkozol. Nem is akarsz ezen változtatni. Értem...

DÁVID Nem érted. De nem is fontos.

ANNA Nem csak miattam nincs gyerekünk.

DÁVID Tudom.

ANNA Ezért?

DÁVID Nem ezért. Nincs miért. Most nincs kedvem.

ANNA Soha nincs kedved. (*Halkan, inkább önmagának.*) Én meg egy perverz, deviáns, nimfomániás matróna vagyok, mert havonta vagy félévente szeretnék szeretkezni a férjemmel. Ugye?! Egy ösztönlény! Egy állat. Szégyellnem kellene magam...

DÁVID Anna bébi...

ANNA Igazad van. Az én bajom, hogy szeretlek. Az én bajom, hogy kívánlak. Az én bajom, hogy kihűlt a szereteted. Az is lehet, hogy az én hibám...

DÁVID Hülyeséget beszélsz, bébi...

ANNA Már nem kívánsz...

DÁVID Most nem. (*Veszi a kabátját, menni készül.*)

ANNA Nem kell az elpuhult testem, de taposod helyette a lelkem. Nézz rám! (*Már nagyon keserűen.*) Háromhavonta egyszer kívánsz, éjszaka, két percig, mint egy nyúl, épp csak annyira, hogy a végére felébredjek, mi?! Akkor kívánsz!

DÁVID Ne beszélj így, ettől aztán soha...

ANNA Ne röhögtes! Mikor öleltél te meg engem utoljára? Emlékszel még egyáltalán? Ne tedd magad nevetséges-sé!... Néha már csak arra vágyom, hogy ébren legyek, amíg az ösztöneidet kiéled rajtam.

DÁVID Csúnya szavak, bébi... Mennem kell.

ANNA De nekem kell az érintésed, az ölelésed, a szavaid, a lélegzeted... érted?... Te meg szoksz tőlem, mint egy leprástól!

DÁVID Ez nem vezet sehova...

ANNA Elmész?!

DÁVID Bocs...

ANNA Hát akkor menj! Ülj a nyamvadt nyergesedre, és élvezz vele! Menj, a kibaszott életbe! Örökké elszöksz, ha valami büzlik! Töketlen, tehetségtelen, impotens faszfej! Gyűlöllek! (*Zokog.*)

Közben Dávid kilép az ajtón, amely mögött Margit és Rudolf áll.

3. jelenet

ANNA, RUDOLF, MARGIT

DÁVID (*elmenőben*). Szia, Rudi.

RUDOLF (*nagyon zavarban van*). Szervusztok... Szervusz, Anna. Bocsáss meg, hogy... De... Menjünk inkább el?

ANNA Ne!

MARGIT Rosszkó gyöttünk?... Doktor úr, gyűjtek máskó?... Bocsánat, vetkőzzek, vagy most inkább ne?

ANNA Kegyetlen velem, szívtelen állat...

Hosszú szünet. Margitka nézelődik.

RUDOLF Menjen csak, Margitka, jöjjön vissza máskor.

MARGIT Emennyek? Akkó eztet a mostanit nem is számójják?

RUDOLF Margitka, kérem...

Anna megpróbálja összeszedni magát.

ANNA Hagyjad csak, Rudolf. Maradjon, Margitka. Örülök, hogy el tudott jönni... (*Magának.*) Nem fogja feltúrni

az egész életem... Nem engedem meg neki... Vetközzön, Margitka, dolgozni fogunk!

RUDOLF Teljesen ki vagy borulva, kicsim. Majd holnap visszajön, inkább pihenj egy picit, nyugodj meg. Szörnyen ki vagy készülve, szívem.

ANNA (*mosolyogva*). Csak a szokásos. Nem érdekes. Dolgoznom kell. Margitka meg most jön először, és mindjárt ilyen családi drámába fut. Bocsásson meg, ez nem egy szokásos állapot.

MARGIT Megszoktam én má az ilyet. Semmi baj, elmúlik. Kifüstölik magukat, aztán meg szent a béke. Akkó vetközők, jó? A doktor úr aszonta, hogy meztelenül akar lefesteni. (*Nekilát vetközni.*)

RUDOLF (*Annának*). Gyere, ülj le, kicsim. El akarod mondani, hogy mi történt?

ANNA Nem.

RUDOLF Jól van, csak nyugodj meg. Maradj itt, hozok neked egy pohár vizet meg egy nyugtatót. Nem lenne jobb, kicsim, hogyha most mégis halasztanád Margitkát?

ANNA (*már majdnem egészen rendben van*). Nem, Rudolf, ki megyek, és rendbe hozom magam. Dolgoznom kell. Még ezt a változatot meg kell csinálnom. Megígértem... Nem mész el, ugye?

RUDOLF Nem megyek sehova, nyugodj meg.

ANNA Jól van, akkor, kérlek, szórakoztasd Margitkát. Sietek. (*El.*)

RUDOLF Gyöngyöm, nekivetköztél, de azt hiszem, hiába.

MARGIT De a doktor úr megígérte, hogy...

RUDOLF Tudom, csillagom, ami késik, az nem múlik. Megígértem, és meg is lesz. De máskor.

MARGIT De a művésznő aszonta, hogy maraggyak.

RUDOLF A művésznő most nincs olyan állapotban, hogy dolgozzon. Ezt te is látod, nem? Öltözz fel, kérlek, fedd be ezeket a csodálatos kebleket (*megcirógatja azokat*), és gyere vissza máskor. Szólni fogok, biztos lehetsz benne.

MARGIT Akkó eztet a mait nem is számójjuk?

RUDOLF Nem értem, kedvesem, mit számoljunk?

MARGIT Én számolnám, de nemtom a művésznőt, hogy számolja-e, vagy nem. Pedig ement az időm, buszoztam, az is pézbe kerűt, meg má nem is tok emenni a Virágba, mer a kuncsaftjaimat máma átvette a Stella. Beugrott helyzetem. Otthon meg nincsen semmim se, és én is kenyéren élek... Érti a doktor úr, ugye?

RUDOLF Á, értem, hogyan. Mindjárt el is intézzük, kincsem. *(Fizet.)* Rendben leszünk? Így megfelel?

MARGIT Ó, hogyan, nagyon is... *(Cinkos.)* Ennyit szokott a doktor úr is anni. *(Öltözni kezd.)* Doktor úr, maga jó ismeri a művésznőt, meg okos ember is, kérdezhetek valamit magátú?

RUDOLF De közben, kérlek, öltözz, jó?

MARGIT Ötözök má, na! Szóva van egy lány. Nem mesétem? A Karo. Eccé csak beállít hozzám a kutyájáva. Asse tom, hogy kicsoda, meg mit akar. Aszondja, hogy Karónak híjják, és lefekszik a heverőre a konyhába. Azóta se mozdul onnét. Nem bírom kidobni, tél van, és etetni sincs pénzdem. Az igaz, hogy nem is eszik sokat...

RUDOLF Margitkám, tempósabban...

MARGIT Igen, mondom gyorsan, na szóva, a Karo nagyon szép. De nem akar velem gyünni a Virágba, pedig ott jó pézt tunna csináni, az biztos. Ül, meg fekszik, és csak azt a Kerber kutyáját becézgeti... De őszintén szóva azé jó is, hogy van otthun valaki. Mintha saját lányom vóna...

RUDOLF A lényeket, Margitkám, a lényeket.

MARGIT Értem, doktor úr, na, mondom má. Szóva a mútkó, amikó noszogattam, hogy mennyen dógozni, az jutott az eszembe, hogy ez pont neki való munka lenne, hátha a művésznő le akarná festeni. Tudja, tételleg nagyon szép, és legalább vóna belüle valami haszon is.

RUDOLF Persze, hozd csak el, de most menj, gyorsan, csókolom a kacsódat *(lágyan megemeli Margit két hatalmas, ringó mellét)* meg ezt a két gyönyörűséget.

MARGIT Gyűjjön, ténleg?

RUDOLF Jöjjön csak, persze.

MARGIT Megmondja a művésznőnek?

RUDOLF Megmondom, Margitkám, csak menj már.

MARGIT De neki dupla az órabére, me szép meg fiatal, ugye, megérti?

RUDOLF Hogyne, ez természetes. Viszlát, Margitkám. *(Kicsukná.)*

MARGIT A doktor urat meg várjam kedden a szokásos időbe, ugye?

RUDOLF Persze, gyönyörűségem, azt ki nem hagynám. Viszlát.

Margit elmegy. Rudolf elrendezi a szobát, különös tekintettel a kanapéra. Útközben belekukkant Dávid rajztömbjébe. Egy pillanatra megáll, és nézi, de aztán folytatja a sürgölődést. Anna jön.

RUDOLF Megnyugodtál, kicsim?

ANNA Hol a páciensed?

RUDOLF Elküldtem.

ANNA Hogyhogy elküldted?

RUDOLF Mert most úgysem tudnál festeni, kicsim. Ilyen zaklatottan csak maszatokat csinálnál.

ANNA Ki vagy te, hogy megmondd, hogy én mikor tudok festeni?!

RUDOLF Valaki, aki kíván és szeret... *(Öleli.)*

ANNA Hallgatóztál...?

RUDOLF Az utcán is visszhangzott a kiabálásotok.

ANNA Mindent hallottál?

RUDOLF Nem tudom. A lényegét hallottam. Nem értelek téged, de boldog vagyok, ha velem vagy, és nekem ennyi elég.

ANNA Mit nem értesz?!

RUDOLF Hagyjuk ezt... *(Mégis kibuggyan.)* Egy jelentéktelen, szürke teherautó-sofőr, aki nem is szeret téged... *(Simogatja.)*

ANNA Mit játszod az eszedet?! Pontosan tudod, hogy kicsoda, és hogy ki lehetne! Pontosan tudod, hogy miért vagyok velem... Mit akarsz? Hagyjam el?

RUDOLF Nem, dehogy, ezt nem mondtam, kicsim. Csak bánt,
 hogy fájdalmat okoz neked.

ANNA A te barátod is.

RUDOLF Én nem fekszem le veled.

ANNA Én sem...

RUDOLF Úgy tapos rajtad, mint egy lábtörlőn. Te meg hagyod.
 Sírsz, szenvedsz, és hagyod. *(Csókolja.)*

ANNA Nem akarok erről beszélni.

RUDOLF De miért? Tudni szeretném, hogy miért...

ANNA Tudod, hogy miért...

RUDOLF Gondolod?

ANNA Akarod, hogy kimondjam? Igen? Szeretem. Ezért. Most jó?

RUDOLF *(nem először hallja ezt)*. Nem hiszem el...

ANNA Attól még igaz.

RUDOLF Csak megszoktad, hogy itt van, csak...

ANNA Nem, Rudolf, tényleg szeretem.

RUDOLF *(keserű)*. Szereted! És akkor mi vagyok én? Vagy ha
 beléd rúgnak, neked is rúgni kell valakibe? Ezért?

ANNA Nem élvezem, ha belém rúgnak...

RUDOLF Hazudsz...

ANNA Nem hazudok.

RUDOLF Azt mondtad, hogy kívánsz, hogy vágysz rám.

ANNA Nem hazudtam.

RUDOLF Dávidra vágysz!

ANNA Rád is.

Csend.

RUDOLF Szeretsz?

ANNA Ezt ne kérdezd.

Csend.

RUDOLF Kívánsz?

ANNA Igen.

RUDOLF Most engem kívánsz? (*Érinti.*)

ANNA Igen.

RUDOLF Mondd, hogy engem kívánsz... (*Még érinti.*)

ANNA Téged kívánlak...

RUDOLF A nevemet mondd... (*Még, még érinti...*)

ANNA Téged, Rudolf...

Szeretkeznek. Sötét.

2. idő

4. jelenet

KARO, DÁVID

Dávid útról érkezik. Leveti magát a kanapéra: hullafáradt, de jókedvű. Aztán, mintegy véletlenül, előveszi a rajztömbjét. Nézi. Csöngetnek. Felkel, ajtót nyit. Karo áll az ajtó előtt.

DÁVID Helló, kislány!

KARO Jó napot. Már voltam itt.

DÁVID Tessék befáradni. A feleségemhez jött?

KARO Nem volt itthon senki.

DÁVID Most értem haza én is. Anna biztos mindjárt itt lesz.
Modell?

KARO Mondjuk.

DÁVID Üljön le valahol.

KARO Köszönöm.

DÁVID Éhes? Én két napja nem ettem rendesen. Megnézem,
milyen kaja van a hűtőben. Ugye, maga is kér? (*El.*)

KARO Nem, köszönöm. (*Meglátja a rajzot.*)

DÁVID (*off*). Dávid vagyok, Anna férje.

KARO Karo. (*A rajzra.*) Ez jó.

DÁVID (*ételt hoz*). Egy frászt. De kösz. Nem zavarja, ha én
mégis eszek?

KARO Csak nyugodtan... Hozok magának egy konyharuhát.

DÁVID *(nekilát)*. Köszönöm, olvas a gondolataimban.

KARO *(halkan)*. Jobban, mint gondolná...

DÁVID A mosogató melletti szekrényben találja őket.

Amíg Karo kimegy, Dávid elrakja a rajztömböt. Karo jön, hozza a konyharuhát.

KARO Tessék. Miért tette el?

DÁVID Köszönöm. Mit? A blokkot? Á, az csak az én szórakozásom.

KARO A szórakozása?

DÁVID Igen. A *passzióm*, ahogy a feleségem mondaná.

KARO Ki kellene rakni a többi közé.

DÁVID Ez a feleségem műterme, ezek az ő képei. Ismeri?

KARO A művésznőt? Nem. De a Margit ismerte, mesélt róla.

DÁVID A Margit?

KARO Azt hiszem, a modellje volt. Vagy majdnem. Ő küldött ide.

DÁVID Ja... Értem. Egyébként meglep, hogy Anna most ilyen fiatallal dolgozik, mint maga. Általában elnyüstölt nyanyákat meg papákat fest. *(Nevet.)*

KARO De azért kitehetem ide? *(Mármint a rajzot valahova, ahol látszik.)*

DÁVID Ne.

KARO Miért ne?

DÁVID Mindjárt hazaér.

KARO És?

DÁVID És munkához láthatnak.

KARO De miért ne tehetném ki a maga rajzát is? *(Ki is teszi.)*

DÁVID *(zavarban: „semmit sem látott”)*. Biztos, hogy nem akar enni?

KARO Biztos. *(A képre.)* Nagyon szép.

DÁVID A kép vagy aki rajta van? *(Nevet.)* Hülye vicc, t'om. Egyébként köszi. Nem biztos, hogy mások is ezen a véleményen vannak.

KARO Nem kérdezte meg őket.
DÁVID Nem vagyok rá kíváncsi.
KARO Maga nagyon beteg.
DÁVID Mi? (*Odafagy a mosoly.*)
KARO Beteg.
DÁVID Honnan veszi ezt?
KARO Tudom.
DÁVID Mit tud?!
KARO Hogy beteg.
DÁVID Ki mondta?!
KARO Nem mondta senki.
DÁVID Rudolf?
KARO Nem tudom, ki az a Rudolf. Nem mondta senki. Elnézést, hogy megemlítettem. Nem akartam semmi rosszat.
DÁVID Semmi köze hozzá!
KARO Nem beszélek róla többet.
DÁVID Kicsoda maga?
KARO Nekem adja?
DÁVID Mit?
ANNA Ezt a rajzot.
DÁVID Ezt?
KARO Ezt.
DÁVID Hogy jön ez most ide? Miért adnám magának?
KARO Mert szeretném. Másnak meg úgysem adná.
DÁVID Ha egyáltalán befejezem.
KARO Szerintem már befejezte.
DÁVID Majd megbeszéljük.
KARO Mit?
DÁVID Miért ilyen rámenős? Úgyis találkozunk még, ha a feleségemhez fog járni, nem?
KARO És maga?
DÁVID Mi van velem?
KARO Maga nem akar?
DÁVID Mit?
KARO Lefesteni.

DÁVID Mit?! Hogy nekem álljon modellt?

KARO Igen.

DÁVID Ne nevettesen, kislány. Én nem vagyok festő. És nekem nem... Én nem szoktam...

KARO Van másik képe is, nem?

DÁVID Van, de...

KARO Azokon is vannak emberek, ugye?

DÁVID Vannak...

KARO Azokhoz nem kellett modell?

DÁVID Nem, Karo. Ugye, Karónak hívják? Én idegeneket rajzolok. Emlékezetből. Vagy kitalálom az arcokat. *(Csöndesebben.)* De azt is ritkán...

KARO Kivéve ezt itt, ugye? *(Mármint azt, amit Dávid legutóbb rajzolt: az az önarcképe.)* Vagy ez is idegen? De majd én úgy teszek, mintha nem tudnám, hogy rajzol. És engem sem ismer, nem?

DÁVID Mindjárt jön Anna, és majd ő lerajzolja.

KARO Szeretne lefesteni is, nem igaz? Nem azért jöttem, hogy Anna lerajzoljon. Hozzád jöttem.

DÁVID Hozzám?!

KARO A feleséged holnap elutazik. Akkor. Jó? Egyedül leszünk, és lefesthetsz.

DÁVID Elutazik? Nem utazik sehova.

KARO De elutazik. Holnap.

DÁVID Miről beszél?

KARO Én hozzád jöttem. Ha akarsz, lefesthetsz, és én hallgatók arról, hogy nemsokára meghalsz.

DÁVID Mi?!

KARO Ezt te is tudod.

DÁVID Tudom, de... *(Karo indul kifelé.)* Ne menjen el!

KARO Nem megyek el, Dávid. Itt maradok, mert egyelőre még nincs hová mennem.

DÁVID Micsoda? Nem értem. Karo, ez...

KARO Csak a kutyámhoz indultam. Kint vár. Egy kis odúra van szükségünk, semmi másra.

DÁVID Ide akar költözni?

KARO Csak egy rövid időre.

DÁVID Ide?! Hova? Nem hiszem, hogy Anna ebbe beleegyezne.

KARO Nem is fogja tudni, hogy itt vagyunk.

DÁVID De hát hogy képzelte?

KARO A padlásra. Oda soha senki sem jár fel rajtad kívül.

DÁVID Ott hideg van.

KARO Nem baj. Engem nem zavar. Csak néhány napig.

DÁVID Miért egyeznék ebbe bele?

KARO Mert te sem akarsz, hogy elmenjek. Még nem. Nincs más választásod.

DÁVID El kell mondanom Annának...

KARO Jobb, ha nem teszed. Te is tudod. Most felmegyünk Kerberrel. A feleséged mindjárt hazaér... Holnap, ha elment, akkor lejövök, és lefesthetsz. Jó? *(El.)*

Dávid egyedül marad. Értetlen. Sötét.

3. idő

5. jelenet

ANNA, RUDOLF

RUDOLF Nem hiszem, kicsim, hogy most gondok lennének. Mindent elintéztem.

ANNA *(pohárral a kezében)*. A múltkor a franciák majdnem visszafordították az egészset. Sokkal kevesebb miatt!

RUDOLF Most nem lesz semmi baj, meglátod.

ANNA De kevesebbet küldök, mint amennyit bejelentettem...

RUDOLF Na és?

ANNA Rudolf! Hiányzik egy kép!

RUDOLF Tudom. De senki sem veszi észre, hidd el.

ANNA Ez jellemző rád. Nem küldök annyit, amennyit ígértem, és te le se szarod. Neked végeredményben fix a províziód,

és magasról teszel arra, hogy az én anyagom szar. Vagy hiányos. Mindegy: nem teljes.

RUDOLF Ez nem igaz!

ANNA De igaz! És az anyagom meg nem lehet teljes, mert az öreglánynak dolga akadt a sarkon. Mert ott jövedelmezőbb pucérkodni, mint itt, mi?! A rohadt kurva! Baszd meg a páciensedet! Hát most találd is meg nekem! Hol a fenében van?! Mi a fenének kellett elküldened?!

RUDOLF Nem tudod befejezni nélküle?

ANNA Ne beszélj marhaságokat! (*Könyörgőre fogja.*) Rudolf, kérlek, nem várhatnánk még egy napot?

RUDOLF Tudod, hogy nem.

ANNA Voltál a Virágban is?

RUDOLF Voltam. Összejártam az egész várost. Nincs sehol.

ANNA Hogy a fenébe tud valaki így felszívódni?!

RUDOLF Semmi baj sem lesz, meglátod. Észre sem fogják venni, hogy hiányzik egy kép. Maximálisan elégedettek lesznek.

ANNA Igen. Mert balfaszok. Dilettánsok. A végén meg majd jól lehúznak. (*Sokadszorra ismét iszik.*)

RUDOLF Nem húznak le, ígérem. Ne haragudj, kicsim, de ez már a harmadik pohár...

ANNA Annyit iszok, amennyit akarok! Semmi közöd hozzá!... Néha szeretnék Dávid helyében lenni. Járja az országot, hazajön, eszik, iszik, a lelke nyugalmaért néha rajzolgat egy kicsit, aztán a dolgok mennek tovább a maguk útján. Fáj a fasza a kritikára, a vámhatósági szervekre meg a szervezőkre. Nem izgatja, hogy megveszik-e, hogy lesz-e érdeklődés, hogy értik-e, vagy egyáltalán írnak-e róla. Megkapja a maga bérét a munkaórái meg a kilométerek után, és éli világát.

RUDOLF Te is tudod, Anna, hogy ennek nem így kellene lennie.

ANNA Hallgass! Tudom! A kurva életbe... Tudom... (*Halkan.*)
És adjak hálát, hogy mégis így van...

RUDOLF Van megoldás...

ANNA Miről beszélsz?

RUDOLF Itt van ez... (*A kirakott rajztömbre mutat.*)

ANNA Ez? És?

RUDOLF Sohasem tudná meg.

ANNA Mit?

RUDOLF Nézd... (*Mutatja Dávid legutóbbi rajzát.*) Látod?

ANNA Igen...

RUDOLF Tökéletes... Egyszerű és tökéletes... És senki sem tudná... Meglenne a teljes anyagod... Őt úgysem érdekli...

ANNA Ugyan, Rudolf... De nem... A hülye is észrevenné, hogy nem az enyém...

RUDOLF Mindent meg lehet magyarázni...

ANNA Ez nem lenne tisztességes...

RUDOLF Tudod, hogy nem érdekli...

ANNA Igen... Mert sohasem mondtuk meg neki...

RUDOLF Mert sohasem érdekelte...

ANNA Nem igaz... Mert mindig azt sugalltuk, hogy ne is kérdezze.

RUDOLF A lényeg ugyanaz.

ANNA Nem. Ezt nem tudom megtenni vele. Vigyük el a képét, de a saját neve alatt.

RUDOLF Azt nem akarja. De ha rábeszelnéd...

ANNA Nem lehet. Tudod, hogy nem lehet... Rohadék... Most nézd ezt meg! Remekműveket majzol két perc alatt... Gyűlölöm... Te meg menj, és nyald ki a seggét, ha annyira odavagy érte! Sokkal többet kaszálnál az ő képeivel, mint az enyéimmal, ugye? Itt állok, nyakig a szarban, holnap indulna az anyagom Bécsbe, és hiányzik egy kép, te meg azon agyalsz, hogy hogy bírhatnád rá a *kamionsofőrdet*, hogy csillogtassa meg zsenialitását. Mert az én munkám szart sem ér az övé mellett, mi?

RUDOLF Ne beszélj butaságokat, kicsim. Csak megpróbálok megoldást találni a problémára.

ANNA Megoldást? Na ne nézz madárnak! Drága Rudolf! Tudom én is! Ezért mentem hozzá! És azóta félek, hogy rájön egyszer ő is. (*Gondolatnyi szünet, és ez már hisztéria.*) És semmi szükségem arra, hogy ezt pont most emlegesd fel nekem!

RUDOLF Nem, Anna, tudod, hogy a nyomodba sem érhet...

ANNA Ne hazudj! Pontosan tudom, hogy milyen a munkája!

Ha kiállítana, én többé nem rúghatnék labdába! Addig örüljek, amíg nem hajlandó a keze közül kiadni, amit csinál! Amíg hallgat!

RUDOLF De nem, erről szó sincs! Miket beszélsz, kicsim?! Ne is foglalkozzunk ezzel többet. Mindenkinek így a jó, ahogy van.

ANNA Hogyne, így a jó, persze. Arra hajtasz, akiből a legtöbbet tudsz kihúzni. *(Egy szuszra.)* Ez esetben a hisztériás festőnőre, aki ugyan a férjébe szerelmes, de azért alkalomadtán megszerezhető egy-két pásztorórára, mert az ő töketlen zseni párja bezárkózott a maga szaros világába, és a volánján kívül senkit sem enged magához közel. Remek! De csak addig lesz ez így, amíg megfelelőbbet nem találsz.

RUDOLF Miért bántasz, Anna? Ne igyál többet, kérlek...

ANNA De iszok! Igyál te is! Ez nagyon jó. Ez a Dávid féltett birse!

RUDOLF Nem kérek. Gyere, inkább aludd ki magad.

ANNA Jó! Feküdjünk le! Le akarok feküdni veled, Rudolf. Most... Itt...

RUDOLF Jobb lenne, ha inkább kialudnál magad!

ANNA Nem akarok aludni! Baszni akarok!

RUDOLF Anna, kérlek...

ANNA Téged akarlak! Szeretkezni akarok! Azt akarom, hogy kefélj meg, hogy harapj, hogy marj, tépj szét!

RUDOLF Nem ezt akarod, szívem...

ANNA Dehogynem! Azt akarom, hogy úgy ránts le, mint a Margitot. Csak a teste miatt. Nem a művészi kacsóm miatt, nem az agyam miatt, nem a szívem miatt. Basszál meg a testem miatt! Érted? Emiatt! *(Mutatja.)* Mi van? Undorító? Te is azt mondod, hogy undorító?!

RUDOLF Részeg vagy...

ANNA Nem vagyok részeg! Csak elegendem van abból, hogy folyton visszautasítanak, hogy nem kellek, hogy undorító vagyok!

RUDOLF Dehogy vagy undorító... *(Megsimogatja.)*
ANNA Nő vagyok! *(Durván magához rántja Rudolfot.)*
RUDOLF Igen... Tudom...
ANNA Hasíts szét!

Akció. Közben Dávid belép. Egy pillanatnyi fagyott csönd, aztán Anna elrohan.

6. jelenet

DÁVID, RUDOLF, KARO

DÁVID Szia.

RUDOLF *(nagyobb zavarban nem lehetne)*. Ne haragudj, én...

DÁVID No problem. Az utóbbi időben többet iszik, mint kellene. Tudom.

RUDOLF Amit mondott...

DÁVID Hagyd a fenébe. Inkább igyunk meg mi is valamit.

RUDOLF Nem tudom...

DÁVID Vodkát? Vagy inkább valami jófajta birspálinkát?

RUDOLF Ahogy gondolod...

DÁVID Mit? Vodka vagy birs?

RUDOLF Jó, vodka... Vagy inkább birs...?

DÁVID Birs. *(Önti.)* Egy birs neked, egy birs nekem. *(Koccint.)*
Cheers!

RUDOLF Isten-isten...

DÁVID Éget?

RUDOLF Igen... Nagyon jó.

DÁVID Tudom. Én főztem. Elúzi a szkepit... cizmust...

RUDOLF *(halkan)*. A szkepticizmust?

DÁVID Ja. Hitet ad. Még egyet?

RUDOLF Jó, persze...

DÁVID Cheers. *(Leszedi a rajztömbjét, és elrakja.)*

RUDOLF Isten-isten... *(Bátortalan, de belevág.)* Dávid... Látam a legutóbbi rajzodat.

DÁVID Igen? Nem baj.

RUDOLF Mi az, hogy nem baj? Nagyon jó! Nem is mutattad meg.

DÁVID Sose mutogattam a rajzaimat. Most minek mutattam volna?

RUDOLF Mert jó!

DÁVID Ja? Azt mondd? Marhaság.

RUDOLF Dehogy marhaság!

DÁVID Mindenesetre azzal már nem játszom többet. Új játékszerem van.

RUDOLF Új kép?

DÁVID Mondjuk.

RUDOLF Mi lesz?

DÁVID Fogalmam sincs. Semmi. De múlik vele az idő.

RUDOLF Megint gúnyolódsz.

DÁVID A saját számlámra. Pontosan tudom, hogy mire jók ezek a mázolóanyagok. Nem kell nyalnod a seggemet, nem kell görcsölnöd Anna miatt. Nincs baj, sógor.

RUDOLF Ha engednéd, hogy bebizonyítsam...

DÁVID De nem engedem. Bocs. Amit tudni akarok, azt már tudom. Húsz éve. A művésznő még idejében megmondta.

RUDOLF Azt akarod, hogy könyörögjek.

DÁVID Azt sem akarom.

RUDOLF Miért vagy ilyen makacs?! Nincs mit kockáztatnod! Ha akarod, anonim maradhatsz. Vagy mondjuk egy csoportos tárlaton, csak egyetlen képedet... Esetleg álnéven is kiállíthatnál...

DÁVID Nem érdekel.

RUDOLF Ha nem érdekelne, akkor engednéd, hogy elvigyem az egyiket...

DÁVID Akkor nem akarom. Ahogy tetszik. A vége ugyanaz.

RUDOLF Miért vagy ilyen bizalmatlan?

DÁVID Ez nem bizalmatlanság. Azért csinálom, mert jólesik, vagy mittudoménmi. De itt vége a piktorművészetnek. Game over.

RUDOLF (*lovon a „pszichológus”*). Azért, mert Anna egyszer, nagyon régen, kinevetett?

DÁVID (*ez már kínos*). Rudi, ezt már megtárgyaltuk. Nem akarok megint erről vitatkozni. Ez a téma le van zárva. Nem lehet, és vége. Teljesen mindegy, hogy beszariság miatt, vagy csak mert nem érdekel. Nem akarom, és vége.

RUDOLF Te is tudod, hogy nincs „majd”.

DÁVID (*villan*). Tudom, komám, hogyne. Szerinted el lehet ezt felejtetni? Te el tudnád felejtetni, ha folyton a füledbe ketyegne az óra? Ha esetleg mégis, akkor jó, ha akad egy haver, aki időnként odasúgja a füledbe, hogy „tik-tak, tik-tak, tik-tak”.

RUDOLF Ugyan, Dávid, tudod, hogy én...

DÁVID Hogyne, de akarok valamit kérdezni tőled. Elmondtad valakinek?

RUDOLF Mit?

DÁVID Elmondtad?

RUDOLF Megígértem, hogy nem mondom.

DÁVID Igen, megígérted, de elmondtad, komám?

RUDOLF Dehogyan mondtam! Miért? Anna?

DÁVID Nem, nem Anna. Ő nem tudja.

RUDOLF Ha már szóba hoztad, megvannak a leletek, voltál az orvosnál?

DÁVID Voltam, apuci. Elmondták, amit tudni akarok.

RUDOLF A kezelés?

DÁVID Ja, te már mindent tudsz? Akkor azt is tudod, hogy be kellene feküdnöm. De nekem még van néhány fuvarom.

RUDOLF Te megőrültél! Nem jársz kezelésre?

DÁVID (*mindjárt elpattan a húr*). Nem, képzeld, nem járok kezelésre, apuci. Tele van a tököm az aggodalmaskodással! Fárasztó vagy. Fejezd be a szövegelést, vagy tünj el innen.

RUDOLF Megértem, Dávid, de mégiscsak a barátom vagy, és...

DÁVID (*betelt a pohár*). Hagyd abba! Doktor úr, mitől lennék én a barátod?! Ott van neked a feleségem. Azt abajgasd!

Szervezheted a kiállításait, gyógyíthatod a hisztériáját, és csillapíthatod, ha tüzel. De rólam másszál le!

RUDOLF Mi? Miről beszélsz, Dávid? Én a legjobb szándékkal... Csak azt szeretném, hogy azzal foglalkozz, amit *tudsz* csinálni, és nem azzal, amit...

DÁVID Amit nem tudok?! Mert a nyergest hajtani nem tudom?!

RUDOLF Dehogynem, szó se róla, de te zseni vagy.

Szünet, vészjósló hangváltás.

DÁVID Ja...? *Zseni?* És most, hogy ezt kibökted, és ha kiállítod a képeimet, akkor már nyugodt lélekkel smirglized Annát.

RUDOLF Dehogy... Teljesen megőrültél... Istenem, nem akarok felzaklatni.

DÁVID Nem vagyok zaklatott. Vagy zaklatott vagyok, de nem ebbe halok bele. (*Őrület, nevet.*) Zaklatott zseni, ugye?

RUDOLF Nem ismerek rád...

DÁVID Ez érthető, nem?! Zseni lettem!

RUDOLF Nem hiszel nekem, Dávid? Kérdezd meg Annát! Ő már több mint húsz éve tudja!

Valami eltört...

DÁVID (*nagyon lassan és nagyon halkán*). Anna...?

Szünet... Karo jön. Rudolf számára nem tapasztalható jelenség.

KARO Bocsánat. Bejöhettek?

DÁVID Persze...

RUDOLF (*Dávidnak*). Igen?

KARO (*Dávidnak*). Hallottam, hogy vitáztok. Be kellett jönnöm, mert a végén még idő előtt agyvérzést kapsz, és tönkreteszed a boltomat. De ha akarod, visszamehetek.

DÁVID (*int Karónak, hogy maradjon; Rudolfnak*). Semmi.

RUDOLF (*Dávidnak*). Ugye, tudod, hogy én nem akartam semmi rosszat.

DÁVID (*Rudolfnak*). Tudom.

KARO (*Dávidnak*). Leülhetek?

DÁVID (*Karónak*). Egész nyugodtan. (*Dávid mellé ül, rakná őt össze.*)

Ezt követően – bárhogyan alakul a beszélgetés – Karo és Dávid csak egymással foglalkozik.

RUDOLF Mit nyugodtan? Mi van veled, rosszul vagy?

DÁVID (*kicsit büszke talán*)? Karo a modellem.

RUDOLF Milyen Karo?

DÁVID Itt lakik.

RUDOLF Kicsoda lakik itt? Miről beszélsz?

DÁVID Amíg nem talál másik lakhelyet.

RUDOLF Anna tudja ezt?

DÁVID Nem. És nem is fogja megtudni.

RUDOLF De hát miért a házatokban...?

DÁVID (*de már fölháborodni sem maradt ereje*). Mit a házunkban?

RUDOLF Ott van az én lakásom, bármikor...

DÁVID És közben te eljössz vigasztalni Annát a házunkban, ugye? Szép. (*Vinnyog, nevetésként.*)

KARO Ja, jut eszembe, a feleséged nemrég felszállt egy vonatra.

DÁVID (*Karónak*). Tessék?

KARO (*Dávidnak*). Elutazott.

DÁVID (*Karónak*). Vonattal?

RUDOLF (*Dávidnak*). Mi vonattal?

KARO (*Dávidnak*). Igen.

DÁVID (*Rudolfnak*). Megszakítottam a „beszélgetéseket”, és ő ijedtében elrohant.

RUDOLF Kicsoda?

DÁVID Anna.

RUDOLF (*ennek már van tétje*). Anna vonatra szállt?!

DÁVID Igen.

RUDOLF De miért? Hova utazik?

DÁVID (*békítőn*). Menj utána, Rudi, keresd meg! Nekem már nincs hozzá erőm.

RUDOLF Én...?

DÁVID Menj, menj, menj... (*Rudolf el.*)

7. jelenet

KARO, DÁVID

DÁVID Honnan tudod?

KARO Mit?

DÁVID Hogy elutazott.

KARO Tudom.

DÁVID Értem. Ne kérdezzem... Majdnem megütöttem.

KARO Láttam. Belekotyogtam.

DÁVID Jól tetted. Nem is vett észre.

KARO Nem láthatott.

DÁVID Ügyes vagy.

KARO Ez a dolgom. Eltetted a rajzot?

DÁVID (*megembereli magát*). El. És előkészítettem a terepet az újnak.

KARO Milyen újnak?

DÁVID Hát annak, amit most kezdek. Vagy nem ülsz nekem modellt, kicsi lány?

KARO Tegezel.

DÁVID Az unokám lehetnél, nem?

KARO Hát, úgy tűnhet.

DÁVID Portré?

KARO Persze. Most azonnal?

DÁVID Most hát.

KARO Nem vagy ideges?

DÁVID Ideges? Miért?

KARO Hát Rudolf miatt, meg...

DÁVID Na ne röhögtesz, kicsi lány!

KARO Ja, jól van, na. Hova üljek?

DÁVID Ahol kényelmes.

KARO Így jó?

DÁVID Tökéletes. Úgy ülj, hogy sokáig bírd.

KARO Kilátok az ablakon, és tégedet is látlak.

DÁVID Mesélj! Magadról. Nekem is segít. *(Rajzolni kezd.)*

KARO Nincs mit mesélnem. Egyik háztól a másikig csapódom.

DÁVID És ha nem fogadnak be?

KARO Olyan nincs. Mindig befogadnak. Egy ideig ott vagyok, aztán továbbállok. Ennyi. Ez a munkám.

DÁVID Nehéz?

KARO Néha. Tudom, hogy mi lesz, és azt is, hogy hogyan fog megtörténni. Jobb volna, ha nem tudnám. Néha elmondom... De csak ártok vele. Nem tudnak mit kezdeni a hallottakkal...

DÁVID Bocss, hajtsd egy kicsit vissza a fejed...

KARO Most jó?

DÁVID Oké. Kösz.

KARO ...Vagy el sem hiszik, amit mondok nekik. De ha elhiszik, csak megkeserítem az életüket vele... Jobb, ha hallgatok, végzem a dolgom, és úgy viselkedek, mint egy hétköznapi ember. Vagy mondjuk csak az utolsó pillanatban állítok be... De az sem jó. Akkor megrémítem őket.

DÁVID Engem nem rémítettél meg. Fordulj meg!

KARO Mert még mindig nem vagy biztos benne, hogy ki vagyok. *(Megfordul.)* Így?

Dávid *(kitépi a füzetből a lapot, és lendületesen eldobja: újat kezd)*. És ha azt mondanám, hogy aktot szeretnék?

KARO Aktot? Nem tudom... Még nem festettek rólam aktot soha.

DÁVID Nem baj. Ne félj. Nem harapok.

KARO Persze, nem is félek, csak zavarban vagyok.

DÁVID Megértem.

KARO *(vetkőzik)*. Bocssáss meg, ügyetlen vagyok...

DÁVID Semmi baj. Én sem dolgoztam még aktmodellel. Kvittek leszünk.

KARO Zavarban vagyok.

DÁVID Én is. Majd megszokjuk. (*Beállítja a ruhátlan lányt a kívánt pózba.*) Nagyon szép vagy, Karo.

KARO Mindennek oka van...

DÁVID Mesélj még.

KARO Így nem tudok.

DÁVID Dehogynem. Legalább eltereli a figyelmedet arról, hogy nincs rajtad ruha. Gyönyörű. Tökéletes.

KARO Ne hajtogasd ezt folyton. Jó lenne, ha igaz lenne, de nem az. Csak egy mulandó állapot.

DÁVID (*ismét rajzolni kezdi*). Te mindig szép leszel.

KARO Mennyire tévedsz!

DÁVID Csak azt mondom, amit látok. A halhatatlan szépséget.

KARO A halál köntöseként.

DÁVID Hogyne. De nincs halhatatlanság. Nekem meg pláne nincs. Nem hagyok itt semmit és senkit. Minden szálát gondosan elvarrok. Itt a vége, fuss el véle.

KARO Még ne... Sajnálod magad?

DÁVID Nem.

KARO Viszont félsz. De én türelmes vagyok.

DÁVID Hogy érted?

KARO Megmozdulhatok? Görcsöl a lábam.

DÁVID Persze, hogyne. (*Karo nyújtózik.*) Gyönyörű...

KARO Neked vagyok kitalálva?

DÁVID Ki vagy te?

KARO (*visszaül az eredeti pózba*). Egy meztelen lány, aki megint zavarba jön, ha nem folytatod a rajzolást. Ne engem nézzél, hanem a rajzolnivalót.

DÁVID Nem lehet elkülöníteni. Mondd meg, ki vagy!

KARO Ez veszélyes játék.

DÁVID Tudom.

KARO És nincs is szükség arra, hogy kimondjam...

DÁVID Miért?

KARO Mert már tudod...

DÁVID Én?

KARO Igen...

DÁVID Sejtem, hogy ki vagy...

KARO Tudod. Felöltözzek?

DÁVID Ne! Maradj így.

KARO Akkor miért nem rajzolsz?

DÁVID Rajzollak.

KARO De hát csak nézel.

DÁVID Nézelek.

KARO Mit nézel?

DÁVID Téged. Gyönyörű vagy.

KARO Néha szeretném tudni, hogy mit látnál, ha valóban engem néznél... Fel szeretnék öltözni.

DÁVID Kérlek... engedd, hogy megérintselek...

KARO Ennyire elbűvölhet egy arányos test?

DÁVID Nem a tested bűvölt el, hanem a... az illat, ami körülölel. Ez már majdnem szenvedély. *(Érintené.)*

KARO Micsoda költő!... De ne légy ilyen romantikus, Dávid. Ne, ne... Ne érints meg. Még ne... Én valóban az vagyok, akinek hiszel... *(Magára veszi köntösét, és el.)*

II. FELVONÁS

4. idő

8. jelenet

ANNA, DÁVID

Dávid megszállottan fest. Anna hazaér.

ANNA Szia. *(Szünet.)* Köszöntem.

DÁVID Szia, bébi.

ANNA *(lecuccol).* Mit csinálsz?

DÁVID Látod.

ANNA Látom. Megnézhetem? *(Csönd; Anna odasomfordál.)*
Megnézhetem?

DÁVID Mit kérdezel hülyeséget? Már nézed. Mit akarsz?

ANNA Semmit. *(A képre.)* Ez nagyon jó... Ő kicsoda? *(Megint szünet.)* Kitaláltad vagy létezik?

DÁVID Nem találtam ki. Bökd ki, ha valamit mondani akarsz, vagy hagyjál egyedül.

ANNA Dolgozik a művész úr. Értem. Ne zavarjam az alkotást.
Oké.

DÁVID Ne baszogass. Mit akarsz?

ANNA Mondani akartam valamit... Hallod?

DÁVID Hallgatlak.

ANNA Abbahagynád egy percre?

DÁVID Tudok rád így is figyelni.

ANNA De én szeretném, ha rám néznél, amíg elmondom.

DÁVID Jó. Abbahagytam, ahogy parancsoltad. *(De folyton odasandít.)*

ANNA Bocsáss meg nekem.

DÁVID Bocsássak meg?

ANNA Igen.

DÁVID Miért?

Szünet.

ANNA Elhagylak.

Ez már komolynak tűnik.

DÁVID Miért hagynál el?

ANNA Mert nem szeretsz.

Ismét festeni kezd.

DÁVID Marhaság. Soha nem gátoltalak semmiben. Azt csinálsz, amit akarsz. Ezért fölöslegesen elmenned.

ANNA Mondd, hogy ne menjek el.

DÁVID Ha el akarsz menni, akkor menj.

ANNA Nem akarod, hogy maradjak?

DÁVID Nem fontos, hogy én mit akarok.

ANNA Szeretném, ha vissza akarnál tartani.

DÁVID El akarsz menni?

ANNA Igen.

DÁVID Akkor meg miért tartsalak vissza?

ANNA Mert akkor hihetném azt, hogy fontos vagyok neked...

DÁVID Anna, ne szövegelj! Eldöntöttem, hogy mit fogsz csinálni?

ANNA Igen...

DÁVID És hogy döntöttél?

ANNA Elmegyek.

DÁVID Akkor isten veled.

ANNA Nem érdekel, hogy miért?

DÁVID De. *(Közben folyamatosan fest.)*

ANNA Nem érdekel?!

DÁVID De, érdekel.

ANNA Meddők vagyunk mindketten.

DÁVID És?

ANNA Azt hittük, hogy sem neked, sem nekem nem lehet gyermekem.

DÁVID Ezen már túl vagyunk, nem?

ANNA Én terhes vagyok...

DÁVID *(abbahagyja a festést, de nem néz Annára; hosszú szünet után)*. Terhes vagy.

ANNA És nem te vagy az apa.

DÁVID Babát vársz.

ANNA Igen.

DÁVID Biztos?

ANNA Biztos. Voltam orvosnál. Biztos. Mondhatnánk azt, hogy a miénk...

DÁVID Gyereked lesz, bébi. Értem... És mit szól hozzá?

ANNA Ki?

DÁVID Rudi.

ANNA Rudi?

DÁVID Hát ki a boldog apa? *(Már megint festene, de nem nagyon megy.)*

ANNA Rudolf...

DÁVID Megmondtad már neki?

ANNA Te tudod, hogy...?

DÁVID Igen.

ANNA De akkor miért nem...

DÁVID Mert semmi értelme sem lett volna. Na, szóval megmondtad már neki, hogy apa lesz?

ANNA Nem... Azt gondoltam, hogy... mondhatnák azt is, hogy sikerült... Hogy a tied... *(Dávid nevet.)* Mi ebben a nevetéséges?!

DÁVID Ne haragudj. Nem te, Anna, nem te. *(Nem erőlteti tovább a festést.)*

ANNA Mondjuk ezt, kérlek... Soha senki sem tudná meg...

DÁVID Nem lenne fair Rudival szemben. És a gyerekkel sem.

Kopogtatnak az ajtón.

ANNA Nem szeretnéd?

DÁVID Nem.

ANNA Nem igaz! Tudom, hogy szeretnéd. Ezt akartuk mindketten.

DÁVID Nem ezt. *(Összecsomagolja a cuccát.)*

Ismét kopogtatnak.

ANNA Hanem mit?

DÁVID Kopogtattak.

ANNA Hallottam! Gyereket akartunk, Dávid! Most itt a lehetőség.

DÁVID Nem, Anna, nincs itt semmilyen lehetőség. Nyiss ajtót!

ANNA Leszarom az ajtót! Dávid! Megint elszöksz?!

DÁVID Ennek így... semmi értelme. *(A képpel a hóna alatt elmenőben ajtót nyit Rudolfnak.)*

9. jelenet

DÁVID, RUDOLF, ANNA

Jön Rudolf.

DÁVID Á, az emlegetett számár! Gratulálok, komám.

RUDOLF Miért, mi történt?

DÁVID Anna elmondja. Én megyek. Fuvarom van. Lesz rá időtök, nyugodtan elintézhettek a költözést. *(Egy pillanat.)*
Örülök neked. *(Arcul csókolja Annát, és elmegy.)*

RUDOLF Anna, kicsim, de hát mi történt? Milyen költözés?!

ANNA Megmondtam neki.

RUDOLF Mit mondtál meg neki?

ANNA Hogy elhagyom.

RUDOLF Kit? Dávidot? Miről beszélsz?

ANNA Elhagyom, mert terhes vagyok.

RUDOLF Gyermeket vársz? Ez nagyszerű!

ANNA *(ugyanabban a stílusban, megspékelve gúnnnyal).* Valóban az, kedvesem. Mert azt hittem, hogy sohasem lehet gyermekem, de úgy tűnik, hogy csak *tőle* nem lehet gyermekem.

RUDOLF Nem az övé?

ANNA Képzeld, nem. Meglep?

RUDOLF Nem, csak...

ANNA Sejtet már?

RUDOLF Az enyém...?

ANNA Bingó! Feleségül vehetsz, végre. Örülsz?

RUDOLF Gúnyolódsz?

ANNA Lehet. A lényeg ugyanaz. Terhes vagyok tőled. Felkínáltam ugyan Dávidnak a lehetőséget, hogy tekintse e gyermeket a sajátjának, de nem kíván élni ezzel a lehetőséggel, vagyis kirakott. Marad még egy opció: az abortusz.

RUDOLF Ments isten...

ANNA Én is így vélekedek erről. Tehát? Dávid nem szeret, te azt mondod, hogy szeretsz. Nem ezt akartad? Hogy együtt éljünk, mint a mesében. Hát nem erre vágytál?

RUDOLF Honnan veszed, hogy nem szeret?!

ANNA *(vége a gúnynak)*. Érzem. Minden porcikája ezt sugallja. Begubózik, és csak a tüskéit mutatja. Csak örül neki, hogy elhagyom. Sőt, ő küld el!

RUDOLF Dehogyan küld el! Elment a józan eszed? Tudod, hogy mit csináltál?!

ANNA Tudom hát. Picsán rúgtam a házasságomat! Mert terhes vagyok, és azt akarom, hogy a gyerekem egy szerető családban nőjön fel, apa mellett. Nem pedig egy cinikus, megkeseredett ember mellett.

RUDOLF Nem is nőhetne fel mellette, te bolond!

ANNA Persze hogy nem!

RUDOLF Nem érted?! Dávid beteg!

ANNA *(szünet)*. Mi?

RUDOLF Beteg.

ANNA Mit beszélsz?

RUDOLF Valószínűleg a szüléset sem éri meg.

ANNA Micso...

RUDOLF Sajnálom.

ANNA Nem igaz... Ő mondta?

RUDOLF Nem. Ő sohasem mondta volna el. A kórházból tudom... Néhány hete.

ANNA Néhány hete tudod?! És nem mondtad el?
RUDOLF Nem akarta, hogy tudd.
ANNA És... meg fog halni?
RUDOLF Igen.
ANNA Nem igaz!
RUDOLF Attól tartok, hogy igaz, kedvesem...
ANNA De hát mi baja van?!
RUDOLF Nem mindegy? A lényegen nem változtat.
ANNA Miért nem mondtátok el?!
RUDOLF Nem akarta, hogy elmondjam.
ANNA Leszarom, hogy mit akart! El kellett volna mondanod!
RUDOLF A szavamat adtam neki.
ANNA De hát... nem is látszik...
RUDOLF Nem. Még. De nem jár kezelésre.
ANNA Hogyhogy nem? És milyen kezelésre? El kell menni külföldre, itt szarok az orvosok. De mi baja van egyáltalán?!
Mi ez az egész?
RUDOLF Nem lehet kényszeríteni... Nem hagyhatod magára.
ANNA Persze hogy nem.
RUDOLF De ne mondd el neki, hogy tudod.
ANNA Ez iszonyú! Ha ezt tudom...
RUDOLF Anna, nem kér a sajnálatból, légy ésszerű.
ANNA Ne mondjam meg, hogy tudom? Erre nem leszek képes.
RUDOLF Dehogynem. Ő már elfogadta a tényt.
ANNA (*félcsattan*). Mit?! Hogy meghal?! Szerinted ezt el lehet fogadni? Ezt nem lehet elfogadni! Én nem fogadom el! Azt, hogy meg fogsz halni, nem lehet *elfogadni!*... Ez csak egy rossz álom, Rudolf, ugye? Ezt nem bírom ki...
RUDOLF De kibírod, kedvesem.
ANNA Mit csinálnék én nélküled?
RUDOLF Büszke vagyok rád, kicsim.

Sötét.

5. idő

10. jelenet

ANNA, KARO

Anna kissé részeg. Karo jön.

KARO Bocsánat. Dávidot keresem.

ANNA Dávidot? Á, te vagy az! Gyere csak be!

KARO Dávid itthon van?

ANNA Gyere csak nyugodtan. Ül le. Hozhatok valamit?

KARO Köszönöm, nem kérek semmit. Ha Dávid nincs itt, akkor én vissza is...

ANNA Semmi gond, semmi baj. A férjem bármelyik pillanatban hazaérhet. *(Kezet nyújt.)* Anna vagyok. A felesége.

KARO Karo.

ANNA *A modellje, ugye? (Cinikus.)* Ne csodálkozz! Láttam a vázlatokat. Meg láttam a festményt is. De azt ki nem adja a kezéből... Nézd csak... *(Előveszi a rajzokat, lapozgatja, nézegeti.)* Rendkívüliek... *(Elhajítja őket.)* Nem zavar, hogy tegezlek?

KARO Nem, dehogy.

ANNA Ül le, érezd magad otthon, nem először vagy itt. *(Iszik.)* Hol talált rád? Vagy te találtad őt?

KARO A Margittól jöttem.

ANNA Te találtad őt. Értem... Egyébként hol van ez a Margit? Be kellett volna fejezmem vele egy sorozatot, de eltűnt, mint a kámfor. Tudod, hogy mi van vele?

KARO Meghalt.

ANNA Micsoda?!

KARO Nyolc napja.

ANNA Ez eszméletlen. Mi történt?

KARO Baleset.

ANNA Én meg... Szörnyű. Volt családja?

KARO Nem tudom.

ANNA Borzasztó... El sem hiszem...

KARO Sajnálom. Akkor, ha nem haragszik, én el is...

ANNA *(vissza az eredeti kerékvágásba)*. Maradj csak. Nyugi...

És te mióta jársz a férjemhez?

KARO Talán egy hete.

ANNA Máshol is ültél már modellt?

KARO Nem, soha.

ANNA Tetszik?

KARO Bocsánat, de én mégis...

ANNA Ülj csak vissza, nem akarok semmi rosszat. A modellkedésre értettem.

KARO Inkább elmennék, ha nem haragszik.

ANNA Nem haragszom, dehogy. Csak szerettem volna veled koccintani a *remek* birssel. Annak örömére, hogy Dávid megtalálta a múzsáját.

KARO A múzsáját?

ANNA Téged, drága Karo! Egészen beléd habarodott. Sohasem érdekelte a rajzolás komolyabban, most meg, mint valami megszállott, már a festményen dolgozik a vázlatok alapján. De gondolom, ezt te már tudod.

KARO Igen, tudom.

ANNA És miről szoktatok *beszélgetni*, miközben modellt állsz neki? *(Egy pohár birssal kínálja.)*

KARO *(elveszi, de nem iszik)*. Nem beszélgetünk.

ANNA No de mégis. Mindenki beszélget a modelljével. Több órát vagytok egy szobában, muszáj *beszélgetni* is. *(Vigyor.)* Vagy mit csináltok?

KARO Hallgatunk.

ANNA Hallgattok. Hogyne... Idd csak meg! Dávid egészségére! *(Egy slukkal lerántja.)* Szereted?

KARO Tessék?

ANNA Dávidot. Szerelmes vagy belé?

KARO A modellje vagyok.

ANNA Látom, te szerencsétlen!

KARO Csak a dolgomat végzem. Ne haragudjon, de... (*Indulna.*)

ANNA Ülj vissza! Idd meg az italodat. (*Visszalöki.*)

KARO Köszönöm, de nem szoktam...

ANNA Hát akkor most olyat teszel, amit nem szoktál. Meztelenre levetkőzni idegen férfiak előtt sem szoktál, Dávid előtt mégis levetkőztél, nem? Akkor nekem is tehetsz valami szokatlant. Igyál!

KARO Maga is fizet ezért valakit.

ANNA Pénzt akarsz?! (*Pénzt vág hozzá.*) Itt van! És most igyál! Igyál, bazdmeg, te *hattyúdál!* Igyál Dávid egészségére! Igyál a *művészetére!* Hogy rohadnál meg.

KARO Tudom, hogy mit szeretne, de én nem tudok segíteni. Akkor sem, ha megiszom. Ezen már nem lehet változtatni.

ANNA Fenyegetsz?! Te engem fenyegetsz?! Idepofátlankodsz a nagy naiv szemekkel, és még te fenyegetsz?! Én ismerem Dávidot, te kis szajha! Tudom, hogy kicsoda, tudom, hogy mit álmodik, tudom, hogy mire képes, és azt is tudom, hogy mire nem. Haldoklik, bogaram, erre te idejössz, és ő belevadul a *festészetbe!* Hallani sem akar semmi másról. És miért? (*Kezében a Karóról készült vázlatok.*) Ezért? Miattad? Igen? De én ezt nem fogom megengedni.

KARO Én csak...

ANNA Kuss! Hallgass! Nem akarom hallani a hangodat! Nem akarlak látni! És Dávid sem akar látni többé. Megértetted?

KARO Sajnálom...

ANNA Szeret engem! Szeret itt lenni, rajzolgatni, utazgatni! Szeret velem lenni. Érted?! És ennek vége! Tűnj el. Most! Azonnal! Nem hallod?! Örökre!

KARO Nem tehetem...

Sötét.

6. idő

11. jelenet

DÁVID, ANNA, KARO

Anna ül és vár. Dávid jön.

DÁVID Te még itt vagy?

ANNA Nem mentem el. Nem bírtam...

DÁVID Nem tudom, hogy mi lenne még, bébi. Megtárgyaltunk mindent.

ANNA Elküldesz? Tényleg azt akarod, hogy menjek el?

DÁVID Igen.

ANNA Azt mondtad, hogy azt csinállok, amit akarok. Azt mondtad, hogy szabadon dönthetek. Igaz?

DÁVID Igaz. És te döntöttél.

ANNA De megváltoztattam a döntésemet. Maradok.

DÁVID Nem lehet... Bébi...

ANNA Én szeretlek, Dávid, érted ezt?

DÁVID Értem. Könnyen vagdalódsz a szavakkal.

ANNA És te is szeretsz engem.

DÁVID Te akartál elmenni. Én csak segíték neked.

ANNA Nem akarok elmenni. Veled akarok lenni... Nem tudok nélküled létezni.

DÁVID Senki sem pótolhatatlan.

ANNA (*lenyeli a békát*). Én sem vagyok pótolhatatlan neked?

DÁVID Meg én sem vagyok neked az. Hidd el, menni fog, művésznő.

ANNA Kérlek... Amíg lehet...

DÁVID (*gyanú*). Mi?

ANNA Tudom... Mindent tudok...

DÁVID Anna, mit beszélsz?

ANNA Elmondtam... A betegségedet... Hogy nem jársz kezelésre... Hogy mi vár rád... Rudolf elmondtam... Tudom.

DÁVID (*sziszeg*). Fogd be a szád...

ANNA Nem akarsz tudomást venni róla. De ez nem változtat a tényeken.

DÁVID Ki nem akar tudomást venni róla?!

ANNA Úgy viselkedsz, mintha időmilliomos lennél. És kirekesztesz az életedből.

DÁVID (*halkan*). Önző tyúk.

ANNA Tessék?!

DÁVID Azt mondtam, hogy önző tyúk.

ANNA Ezt gondolod? Hogy én vagyok az önző? Te vagy rohadatul önző! Sohasem voltál képes semmire! Se szeretni, se gyereket csinálni, se festeni. Semmire!

DÁVID Erre kellett volna neked, bébi? Szeretni, gyereket csinálni és főként *festeni*?

ANNA Gyűlölsz engem. Pedig az egész életemet neked adtam!

DÁVID Megszakad a szívem. Adtál, bébi, szó se róla, adtál. Megvettél a nyergessel. Startban, gyorsan, hogy véletlenül se jusson eszembe ecsetet fogni. Ja, bébi, adtál.

ANNA Mit akarsz ezzel mondani?

DÁVID Semmit sem akarok mondani. Azt akarom, hogy tűnj el, jó messzire. Azt akarom, hogy azt csináljam, amihez kedvem van. És nem érdekel, hogy jó vagy rossz. Nem érdekel, hogy kiröhögnek, vagy nem. Egyedül akarok lenni, csöndben, békében, és azt akarom csinálni, amihez kedvem van. Nélküled.

ANNA Ez nem igazságos...

DÁVID Nem? Miért, bébi, az igazságos, hogy óránként hatszor emlékeztettél a bunkóságomra, amikor ettem, amikor ittam, amikor aludtam, szartam, mindig. Semmi sem volt elég jó neked, belém döngölted a szégyent, folyton azt kellett éreznem, hogy milyen primitív állat vagyok melletted! Művésznő! Ez a fair play? Hogy folyton áldanom kell a sorsot, amiért egy ilyen nagy tehetségű festő, mint te, feláldozta magát értem, a baroméért.

ANNA Ilyet én soha...

DÁVID De igen! Számtalanszor! És soha nem érdekelt, hogy én mit akarok, én mire vágyom, soha meg nem kérdezted tőlem, még azt sem, hogy mit zabálnék ebédre...

ANNA Ja, hogy erről van szó...

DÁVID Igen, erről is! És még sokkal többről! Arról van szó, művésznő, hogy megfojtottál, hogy rám telepedtél, beleraktad a segged az életem közepébe, a feneked alá dugtál, csak azt láttam, azt szagoltam, nem kaptam levegőt tőled, mozdulni sem tudtam, és nekem még hálásnak kellett lennem ezért. És elég volt.

ANNA Szeretlek...

DÁVID Nem érdekel.

ANNA Pedig nem akarlak szeretni... Tényleg nem akarlak...

DÁVID Te mész el, vagy én?

ANNA Ne menj el...

Dávid megindul az ajtó felé, kinyitja, mögötte a kényelmesen várakozó Karó látható, de Dávid nem veszi azonnal észre.

DÁVID Szóval?

ANNA A kis kullancs-kurva! Miatta van ez, ugye?

DÁVID Ki miatt? *(Észreveszi Karót; rosszat sejt.)* Kicsoda miatt?

ANNA Miatta. *(Karó felé bök.)*

DÁVID *Miatta?*... Ismered őt?

ANNA Igen.

DÁVID *(a sejtelem félelemmé duzzad).* Látod Karót?

ANNA Nem vagyok vak. És mondta, hogy nem tágít tőled...

DÁVID Látod?!... *(A féltés dönt.)* Menj innen, Anna! Azonnal!

ANNA Kirúgsz?

DÁVID *(Karóhoz).* Mi közöd Annához?

KARO Semmi. A múltkor találkoztunk, elbeszélgettünk...

DÁVID Elbeszélgettetek?! *(Annához.)* Tudod, hogy ő kicsoda?

ANNA Igen, mondta

DÁVID *(Karóhoz).* Mit mondtál neki?!

KARO Semmit.

DÁVID Mi az, hogy semmit? Mit akarsz Annától?!

KARO Nem akarok semmit.

DÁVID Lát téged!

KARO Tudom...

DÁVID Miért?

KARO Nem tudom...

DÁVID Nem tudod?!

KARO Nem...

DÁVID Dehogynem tudod! (*Annához, akit a lehető legdurvább módon rúg ki.*) Húzz innen, a kurva életbe! Most! Nem akarom látni többé azt a savanyú fintorgásodat, érted? Kussolj az életemből! Kitaposom a szart is belőled, ha még egyszer idetolod a képedet, megértetted?! (*Miután végérvényesen kirakta a zokogó Annát, fenyegetően Karóhoz.*) Tartsd magad távol tőle.

KARO Ez nem tőlem függ...

12. jelenet

KARO, DÁVID

KARO Menjek el?

DÁVID Dehogy! Megbolondultál? (*Lökné ki magából a dühöt.*)

KARO Maradjak?

DÁVID Maradj, persze. Be kell fejeznem a képet. Ül a helyedre...

Karo helyet foglal, de hiába, Dávid keze remeg: nem tud dolgozni.

KARO Szereted?

Csend.

DÁVID Mit akartál tőle?

KARO Semmit.

DÁVID Ne hazudj nekem!

KARO Nem hazudok. Semmit sem akartam tőle.

Dávid mégiscsak legyűri a remegést, és munkához lát.

DÁVID Akkor miért találkoztatok?

KARO Véletlen volt.

DÁVID Elmozdultál. *(Karo visszafordul.)* Nincsenek véletlenek. Látott téged.

KARO Igen.

DÁVID Miért?

KARO Nem tudom. Néha van ilyen.

DÁVID Hazudsz.

KARO Lehet... Félted?

DÁVID *(szünet)*. Meglepne?

KARO Nem. Befejezted? Nem festesz többé?

DÁVID Még nem fejeztem be. De aztán nem festek többé.

KARO Bölcs döntés.

DÁVID A felelősség mindig az enyém. De nem baj. Felkészültem.

KARO Szereted?

DÁVID Teljesen fölösleges erre válaszolnom.

Csend.

KARO A feleséged gyermeket vár.

DÁVID Miért mondod ezt?

KARO Gyereket vár.

DÁVID Igen. És?

KARO Egy kisfiút.

DÁVID Azt mondod? *(Szünet, mosoly.)* Huszonkét évig azt hittük, hogy egyikünknek sem lehet gyereke. *(Leteszi az ecsetet.)* Azt hiszem, befejeztem.

KARO Megnézhetem?

DÁVID Gyere ide! *(Karo Dávid mellé áll.)*

KARO Az enyém lehet?

DÁVID Felőlem. De mit csinálsz vele?

KARO Az az én dolgom.

DÁVID Értem. Bocs, nem faggatlak többé. *(Megsimogatja Karo csupasz vállát.)*

KARO Fáradt vagy?

DÁVID Nagyon.

Kutyaugatás hallatszik. A későbbiek folyamán többször.

KARO Kerber nyugtalan...

DÁVID Továbbálltok nemsokára, ugye?

KARO Igen, hívtak. Továbbmegyünk.

DÁVID Mikor?

KARO Ma éjjel, azt hiszem.

DÁVID Ma éjjel?... *(Leheveredik az ágyra.)* Hát jó... Szóval ma éjjel... Igen... Na, hol az a birs? Most az egyszer társulsz hozzám? Később már nem lehet.

KARO Igyunk akkor inkább bort...

DÁVID Igazad van. Legyünk stílusosak.

KARO Maradj csak, majd én hozom. *(El borért.)*

DÁVID Nagyon fáradt vagyok. Kipusztult belőlem minden. Érted te ezt? Ettem, mert éhes voltam, dolgoztam, hogy ehessenek, ennyi. Megszűntem embernek lenni. Ez rímél, hallod?... De még csak állat sem voltam, az legalább párzás után szaporodott.

KARO *(flaskával és két pohárral; tölt, koccint).* A megtisztulásodra.

DÁVID Ja, arra... Szép vagy.

KARO Ne mondj nekem ilyeneket.

DÁVID Miért? Nem szabad? Pedig igaz. *(Ujjával lágyan végigrajzolja testét.)* Örülök, hogy legalább ezt a képet meg tudtam csinálni rólad.

KARO Gúnyolódsz.

DÁVID Dehogy gúnyolódom. *(Megcsókolja a hátát.)*

KARO Megtaláltad a titkodat?

DÁVID Nem. Nincs titok.

KARO Most már nem hazudhatsz magadnak.

DÁVID Igen. Itt vagy. Megértettem és elfogadtam. (*Megcsókolja a hasát.*)

KARO Van titok.

DÁVID Van? És elárulod nekem?

KARO Még nem. Akarsz engem?

DÁVID Igen. Nagyon. Téged, és mindent, ami veled jár.

Megérinti Dávidot. Lassan lehúzza róla ingjét.

KARO Biztosan?

DÁVID Régóta.

KARO Tudod, hogy ez mit jelent?

DÁVID Tudom... Elegend van a hazugságokból. Nem hallom a saját hangom a nyüzszítésemtől.

Csók.

KARO Engem akarsz, vagy azt akarod, amit ígértem neked?

DÁVID Téged. És nem ígértél nekem semmit.

Lassan lehúzza Dávid minden ruháját.

KARO Félsz?

DÁVID Igen.

KARO Tőlem?

DÁVID Igen.

Csók.

KARO Most hazudsz, vagy akkor, amikor azt mondod, hogy vágyasz rám?

DÁVID Nem hazudok.

KARO Azt hiszed, hogy vége.

DÁVID Olyan valóságos vagy...

KARO Mert létezem.

Csók. Már testük minden pontja a másikat érinti.

DÁVID Mi lesz aztán?

KARO Ezt te jobban tudod, mint én.

DÁVID Nem tudok semmit. Fogalmam sincs, hogy mi lesz aztán.

KARO Tőled függ.

DÁVID Mi van, ha nincs semmi...? De valahonnan jöttél.

KARO Például a képzeletedből.

DÁVID Onnan jöttél?

Lágy ringásban.

DÁVID Nem onnan jöttél.

Szünet.

KARO A válaszok benned vannak.

Rövidebb szünet.

DÁVID Félek...

Rövidebb szünet.

KARO Nincs baj.

DÁVID Félek...

KARO Én is...

DÁVID Te is...?

KARO Igen!

Csönd. Csönd.

DÁVID Milyen ember vagyok én?
KARO Szép.
DÁVID Milyen furcsa ezt tőled hallani...
KARO Fázol. *(Betakarja.)*
DÁVID *(félálomban)*. Igen, de nem baj...
KARO Aludj. *(Öltözni kezd.)*
DÁVID Ébren akarok lenni, amikor...
KARO Ébren leszel, ezt megígérem.

Magához veszi a festményt. Indul.

DÁVID Hova mész?
KARO El.
DÁVID *(feleszmél)*. Elmész?! Hogyhogy elmész?
KARO Nem érted jöttem.
DÁVID De hát azt mondtad, hogy...
KARO Nem. Még nem. Köszönöm a képet. Aludj nyugodtan.
Még van időd.
DÁVID Hova mész? Karo! Kihez mész?!
KARO Ne törődj vele. Szép vagy.
DÁVID Kihez mész?!
KARO Már nem lakik itt. De tulajdonképpen még meg sem érkezett... Isten veled. *(El.)*

A kutya hangja távolodik. Nem biztos, hogy ugatás. Sötét.

Szabadka, 2004. január 14.